

Borcsa Imola

SZABADULÁS

Még sötét volt, amikor ébredezni kezdett. Szokatlanul éles holdfény világította meg a termet, a padlóra egy kopár fa árnya hullott. Elena felült, zavartan járatta végig tekintetét a három alvón, a csupasz falakon, majd pillantása az ágak szövevényére szegeződött. Mereven bámulta, arcizmai megfeszültek. Hirtelen előre hajolt, mint aki indulni akar, aztán mégsem kelt fel. Ehelyett az ágy sarkába kucorodott, szemét lehunyta, és összekulcsolta kezét. Hangtalanul mozgott a szája. Lassan kisimultak vonásai, néha el-elmosolyodott.

Hamarosan hangzavar törte meg a csendet, a folyosó egy távoli csücskéből jött. Elena félbehagyta imáját, homlokát ráncolva fülelt. A kezdeti kiabálásra és ajtódőngetésre nehézkes, távolodó léptek feleltek, ajtó nyikordult, szóváltás kezdődött. Menj vissza a helyedre, ismételte erélyesen egy rekedtes tenorhang, majd dulakodás következett. Ez később egyetlen nő megveszekedett rikoltozásába csapott át, egyre szaggatottabb nyüsztéssé soványodott, végül megszűnt.

Elena hallgatózott még egy darabig, majd gyorsan elmormolt néhány szót, aztán lefeküdt, s a paplan sarkát szorongatva aludt el.

Faluszéli dombon állt a templom, fekete hagymakupolái zordan szívták magukba az eső utáni, erőtlen napsugarakat. Eget tükröző, tarka tócsák foltozták a feléje vezető földutat, amelyen csapzott hajú nő közeledett. A harangkongásra felgyorsította lépteit, eltökélten gázolt át a pocsolyákon.

Belépett a templomba, gránitszürke falak és megsötétült ikonok félhomályába. A szentély ikonfalán már csak a glóriák fénylettek, aranyszínű patkóként lebegtek az oxidálódott szentek feje fölött. A hívek egy része égő gyertyával a kezében sorakozott, amit a diakónusnak készültek átnyújtani, mások már a helyükön álltak. A nő keresztet vetett, és az állványon lévő ikon megcsókolásáról megfedkezve, sietős léptekkel vonult az első sorba.

Báránfelhők úsztak az égen, a kórterem olajfestékkal mázolt falán hol feltűnt, hol pedig semmivé foszlott a napsugár. Elena és három ideiglenes szobatársa épp egy imakönyvet nézegettek, néha összeveszve, hogy melyikük lapozzon, amikor nyúlánk, fiatal orvos jött be.

- Jó reggelt! Hogy van? - lépett Elenához, ezzel felosztatva a csoportosulást.

- Jól, köszönöm.

- Kifejtené? - ült le mellé.

- Hát... jól érzem magam. Végre egészséges vagyok - újságolta Elena ragyogó arccal.

- Tehát eddig beteg volt?

- Igen. Tizenhét éves korom óta.

- Most hány éves?

- Harmincnégy.

- És most meggyógyult - kutatta az orvos a nő tekintetét.

- Igen.

- Miből gondolja? Mi változott?

Elena eltűnődött.

- Egy reggel felébredtem, és tudtam, hogy vége - vonta meg a vállát.

- Voltak ennek jelei?

- Igen.

- Például? - faggatta az orvos.

- Ismét tudtam énekelni. Tudja, nagyon szép hangom van - eredt meg Elena nyelve -, régen kórusba is jártam. De amíg beteg voltam, dúdolni sem voltam képes. Most végre tudok. Megmutassam?

- Nem szükséges - pillantott a férfi lopva az órájára. - Mikor is gyógyult meg?

- Nem is tudom...

- Nagyjából?

- Néhány hete.

- Történt akkortájt valami?

- Kenden voltunk misén - húzogatta Elena gumírozott karkötőjét.

- És?

- Az ottani pópa szabadított meg az átoktól - sandított az orvosra.

- Miféle átoktól? - érdeklődött megértően az orvos.

- Ami miatt beteg voltam.
- Tehát egy átok miatt volt beteg - bólogatott.
- Igen.
- Ki átkozta el?
- Anyám. Mert engem nem szeretett, csak a bátyámat - borult el Elena tekintete. - De már nem haragszom rá - szabadkozott aztán -, megbocsájtottam neki.
- És ez hogyan tört meg?
- Elena arcára titokzatos, huncut mosoly ült ki. Az orvos felhúzott szemöldökkel várt magyarázatot.
- A kendi pápa - hajolt közelebb Elena, és halkabban folytatta - szeret engem. Az törte meg az átkot.
- Ezt az értésére adta? - kérdezte a férfi szenvtelenül.
- Nem szavakkal, különben megakadályoznák, hogy együtt legyünk. De látom a tekintetén.
- Kik akadályoznák meg?
- Erről nem beszélhetek. De feleségül fog venni - csillogtak Elena szemei.
- Ezt is a tekintetén látja?
- Igen.
- Értem. Most mennem kell - állt fel az orvos.
- Doktor úr, mikor engednek ki? - szólt utána Elena.
- Amikor jobban lesz.
- Már jól vagyok.
- Hamarosan.

A csapzott, sáros szoknyás nő türelmetlenül darálta a bevezető dicsőítések és könyörgések szövegét, a királyi ajtó mögött, az oltárnál folyó sürgölődést leste. Mikor a szentély bal ajtaján, kezében az evangéliummal végre kilépett a pap, repesve figyelte minden mozdulatát.

Aztán hirtelen összerezzent. Riadtan meredt a szószékre, amit két lapított képű, vicsorgó kóoroszlán tartott a fején. Egyikükkel nézett farkasszemet. Lassan hátrálni kezdett, letaposva néhány hívet. Aztán sarkon fordult, és a tömegem magát átverekedve az egyik oldalkápol-

nába rohant. Reszketve rogyott egy székre. Egy düledt szemű, vastag lencsés szemüveget viselő férfi utánament, érdeklődött, jól van-e, szorul-e segítségre? A nő némán bólogatott, aztán a fejét rázta, így a férfi magára hagyta.

Nehézkesen vánszorogtak az egyhangú napok, csak az étkezések és az orvos látogatásai törték meg a kábult időtlenséget. Elena kezdeti ragyogása egyre apadt, és hullámvá vált, akárcsak közlékenysége.

Hűvös, huzatos reggel volt. A terem ideiglenes lakói épp Obamát figyelték, a pszichiátria leharapott farkú, fekete kandúrját, aki az udvaron burukkoló gerlek egyikére lesett sunyin, mikor a népes orvoscsoport beözönlött.

- Hogy érzi magát? - lépett Elenához a főorvos, egy középkorú, erősen sminkelt nő.

- Most már jobban - mosolygott ő szomorkásan.

- Most már? - kérdezte tettetett meglepetéssel az orvos. - Amikor bekerült is azt mondta, hogy jól van. Sőt, azt állította, meggyógyult.

- Azt hittem, de tévedtem.

- Hogyan jutott erre a következtetésre?

- Itt volt időm gondolkodni.

- És? - igazgatta gyűrűit az orvosnő.

- Rájöttem, hogy sok mindent rosszul ítélt meg - hajtotta le fejét Elena.

- Például?

- Az állapotom. És mások érzéseit - tette hozzá némi tétovázás után.

- És ez megváltozott?

- Igen.

- Ez örvendetes fejlemény. És hogyan látja a jövőt?

- Szeretnék hazamenni, játszani az unokahúgaimmal, segíteni a háztartásban.

- Ez megvalósíthatónak tűnik - bólogatott elégedetten az orvosnő.

- Hamarosan megbeszélünk egy időpontot a családjával.

- Köszönöm - csillant fel Elena szeme.

Szürkülődött. A kócos nő az oldalkápolna sötétjében ült, didergett. Idősödő apáca lépett a templomba.

- Lányom, ideje hazamenned – szólította meg.
- Várok valakit – vetette oda a nő szelíd leereszkedéssel.
- Kit?
- Nem árulhatom el.
- Ebben az órában senki sem jár errefelé.
- Jönni fog.
- Be kell zárnom a templomot – próbálkozott az apáca.
- Az nem lehet, itt kell várnom rá.
- Esetleg kint – hajolt a nőhöz, és fogta meg a karját finoman.
- Nem! – csattant fel ő, és kirántotta kezét a szorításból, hirtelen mozdulatával véletlenül arcul ütve az apácát, aki ijedten távozott.

Hamarosan egy fiatalabb, serény léptű nővér kíséretében tért vissza.

- Lányom, most már tényleg zárunk kell – közölte az idősebb erélyesen, némi sértődöttséggel a hangjában.

- Nem megyek sehova! Szeret engem, és értem jön.
- Kicsoda? – közeledett feléje a fiatalabb.
- Hagyj békén! – szökött fel a kócos riadtan, és az oltár irányába szaladt.
- Gyere velünk, holnap majd visszajössz – fogta kérlelőre az idősebb, óvatosan közelítve a nő felé. – Látod, már sötét van, ma már biztosan nem jön.

- Hazudsz!
- Miért tennék ilyet? Na, gyere szépen – értek oda mindketten.
- Boszorkányok, nem engedem, hogy elválaszatok tőle! – ordította a nő megveszekedve, s rémülten iramodott meg, hatalmas lendülettel lökve fel egy gyertyatartó fémállványt, ami öblös kongással dőlt el, és gyertyacsonkok százai gurultak szanaszét.

- Ezt az Ördög szállta meg, hívd azonnal a rendőrséget! – vetette sűrűn a keresztet az idősebb apáca.

- A lányok már nagyon várnak – fordult testvéréhez az őszülő, szakállas férfi. – Sokat kérdezősködtek rólad.

- Én is várom, hogy lássam őket – pillantott rá Elena halvány mosollyal.

Csak ők ketten voltak a fürkében. Elena az ablaknál ült, a koszos üvegen csordogáló esőcseppeket figyelte, és az ázott külvárost. A hamuszürke ég alatt búsan görnyedt egy félbehagyott gyárépület, tetején kajla csápokként kiálló vasrudak. Aztán tömbházak mellett zakatoltak el, a szél erkélyekre teregetett ruhákat és kopott országzászlókat tépázott. Lassan elhagyták a várost, és a távolban hullámzó dombok felé vették az irányt.

Másfél órányi utazás után faluszéli, ismerős templom tűnt fel. Elena a bőrülés ragacsos peremét markolászta, s csak komoly erőfeszítés árán, minden arcizmát megfeszítve tudott nyugalmat erőltetni magára. Bátyjára sandított, aki egy Beethoven-életrajzot olvasott elmerülten. Mikor a vonat lassítani kezdett, felállt, és odaszólt testvérének, hogy könnyítene magán. A férfi szórakozottan bólintott. Elena reszketve ment végig a folyosón, a padlót bámulva, nehogy valaki elkapja a tekintetét. Átbukdácsolt néhány csomagon, s amint a szerelvény megállt, a várakozókat félrelökve, elsőként ugrott le, és hátra se nézve futásnak eredt.

Nyomasztó, csillagtalan sötétség szállt a vidékre. A templom tövében kék-piros lüktetésben magyaráltak az apácák a kiérkezőknek. A rendőrök unott képpel bólogattak, aztán kis idő múlva bementek. A kócos nő egy sarokban guggolt, szoknyája szélét tépdeste.

- Kisasszony, jöjjön velünk - léptek hozzá.
- Nem tettem semmit, nem vihetnek el - nézett ő az előtte tornyosuló két keménykötésű férfira, tekintete rémülten repdesett egyikről a másikra.
- Nem töltheti itt az éjszakát, keljen fel szépen.
- Várok valakit.
- Az a valaki itt felejtette.
- Dehogy, jönni fog - bizonygatta nekik reménykedve.
- Na, elég a hülyeségből! Gyere! - fogták meg két oldalról.
- Engedjenek el! - visította, és rúgkapált, de nem tudott szabadulni, kíméletlenül cibálták az ajtó felé.

A kiabálás kint is folytatódott, dulakodva rángatták a mentőautóhoz. Az ágyhoz kötözték, egyik mentős injekciót nyomott a karjába.

- Nyugtalan, agresszív... - jelentette a másik a központnak.

Az összesereglett apácák rémült kíváncsisággal figyelték a jelenetet, fejüket összedugva pusmogtak. A nő lassan elcsendesedett, ernyedten, ködös tekintettel bámulta az autó tetejét.

- Mi a neve? - fordult hátra a mentős.
- Elena.

Még sötét volt, amikor ébredezni kezdett. Szokatlanul éles holdfény világította meg a termet, a padlóra egy csupasz fa árnya hullott. Elena felült, zavartan járatta végig tekintetét a három alvón, a kopár falakon, majd pillantása az ágak szövevényére szegeződött. Mereven bámulta, arcizmai megfeszültek. Hirtelen előrehajolt, mint aki indulni akar, aztán mégsem kelt fel. Ehelyett az ágy sarkába kucorodott, szemét lehunyta és összekulcsolta kezét. Hangtalanul mozgott a szája. Lassan kisimultak vonásai, néha el-elmosolyodott.

Szabadulás (tus, 34x24 cm)